

Ik ben de sterkste

CHRISTIAN FRASCELLA

IK BEN DE
STERKSTE

Vertaald door Henrieke Herber

moon

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van de Stichting Fonds voor de Letteren.

Aan Carlotta

Tekst © 2009 Christian Frascella

Oorspronkelijke titel *Mia Sorella è una foca monaca*

Nederlandse vertaling © 2010 Henrieke Herber en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp © Marry van Baar

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0729 1

NUR 285/302

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

*En je voelt wie je bent
door je aderen stromen
dan grijp je je vast
aan het leven dat je hebt.*

Ligabue, *Licht*

1

De ene klap na de andere gaven we elkaar, op het plein achter de school. Ik had wel eens een bokswedstrijd gezien op tv, en ik raakte hem – althans, dat probeerde ik – zoals Oscar Moya dat zou doen. Moya was een heel bekende bokser in die tijd, eentje die hard sloeg, aan één stuk door, zonder zijn tegenstanders adempauze te gunnen. Bijna altijd maakte Oscar de partij voortijdig af.

Riccardo volgde het boksen niet zo, maar was fan van films met Schwarzenegger. Ik geloof niet dat hij verder nog ergens fan van was, behalve dan van Elena. Elena was het meisje om wie wij vochten. Niet dat zij het wist. Niemand had haar gezegd: ‘Die twee daar staan elkaar af te ranselen vanwege jou.’

Allebei waren we verliefd op haar, ieder op onze eigen manier. Toen ik, een paar dagen ervoor, in de pauze met haar stond te praten, had Schwarzzy mij even bij zich geroepen en gezegd: ‘Blijf bij haar uit de buurt, lul.’ Voor die tijd hadden we nooit een woord met elkaar gewisseld. Daarna communiceerden we alleen nog maar op die manier, met beledigingen en intimidaties. Ik op mijn beurt wierp Schwarzzy woedende blikken toe als ik hen samen zag praten. Elena kletste zo’n beetje met iedereen, zij hield wel van flirten. Ze stond niet bekend als hoer, maar iets hoerigs had ze wel, zoals alle mooie meisjes bij ons op school.

Die dag waren Schwarzzy en ik elkaar na een eindeloze reeks provocaties in de haren gevlogen. Op het plein hadden zich behoorlijk wat mensen verzameld om hem of mij

aan te moedigen. Van conciërges en leraren was geen spoor te bekennen. Tijdens de vechtpartij richtte ik af en toe mijn blik op Elena, die geschokt toekeek, haar mond en haar ogen wijd open, haar lange zwarte haar verwaaid door de herfstwind.

Ik sloeg systematisch, net als Oscar, en ik had een goeie rechtse die pijn deed. Maar ik gebruikte alleen mijn armen en mijn romp. Ik was een beetje statisch. Schwarzy, die ruim vijftien centimeter langer was dan ik, beantwoordde mijn vuistslagen met stompen, klappen, duwen, kopstoten en – vooral – met schoppen. Hij had niet zo'n nette stijl als ik. Bij een wedstrijd om elegantie had ik zeker op punten gewonnen. Maar zijn schoppen deden pijn. Ik voelde dat mijn knieën het begaven. Ik raakte hem nog een paar keer, maar toen ontweek hij mijn inmiddels zwakke rechtse en drong door mijn verdediging met een knietje in mijn maag.

Die keer viel ik, onverbiddeijk, terwijl ik hijgend het stof op het schoolplein opsnoof.

Het geschreeuw van de toeschouwers werd luider. Er was geen scheidsrechter die aftelde. Schwarzy stortte zich op me met een volgende lading schoppen. Ik kon niets meer zien, het stof waaide in mijn ogen. Een toeschouwer die zag dat ik er steeds slechter aan toe was, slaagde erin Schwarzy van mij af te trekken. Ik ging zitten en probeerde met de achterkant van mijn hand mijn ogen uit te wrijven.

Schwarzy was ook bezweet en moe, maar volkomen opgefokt. 'Is het duidelijk deze keer? Hè!' schreeuwde hij. 'Is het duidelijk?'

Ze hielpen me overeind. Ik had een paar schaafwonden, maar ik bloedde niet. Voor de rest was ik een en al pijn en schaamte. 'Rot op,' antwoordde ik. Rot op Schwarzy en rot op Oscar Moya. Die prutsbokser.

Schwarzy probeerde zich los te rukken terwijl hij me een

reeks scheldwoorden toeschreeuwde. Een jongen uit de vijfde hield hem stevig bij zijn schouders vast. 'Laat hem toch,' zei hij. 'Zie je niet hoe hij eraan toe is?' Schwarzy glimlachte naar hem en knikte. Hij wierp een veelbetekenende blik naar Elena, die nog steeds als aan de grond genageld stond, met dezelfde uitdrukking op haar gezicht, haar boeken in haar armen geklemd.

Toen nam ze mij van top tot teen op en ik kon wel door de grond zakken van schaamte. Ze schudde haar hoofd en liep weg. Schwarzy deed hetzelfde, luid lachend met de idioten uit het klikje om hem heen. Ik zag dat hij mijn beroemde rechtse nabootste, alsof het de beweging van een gehandicapte was.

'Gaat het goed?' vroegen ze mij.

'Jooaaa!' antwoordde ik. Al mijn bloed leek me naar het hoofd te stijgen. Ik was verslagen, vernederd.

Ik pakte mijn rugzak en liep het schoolplein af. Iedereen ging voor me uit de weg. Ik liep naar de halte van een bus die ik normaal gesproken nooit naar huis nam. Er stond niemand. Ik ging op het bankje zitten. Ik haalde mijn pakje Camel uit de zak van mijn spijkerbroek; volledig geplet. Ik viste er een sigaret uit die nog redelijk intact was en stak die op. Kut. Dat allemaal vanwege zo'n hoer. Een meid die met zo'n kinderstemmetje praatte. En die, als ze lachte, wel leek te mekkeren. Mager als een lat. Als ze het over haar ouders had, zei ze altijd 'mijn papa en mijn mama'. En als ik er goed over nadacht, was ze volgens mij niet eens maagd. Ze zou moeten ophouden met dat verwaande gedrag van haar. En mij onmiddellijk met rust laten, mij en Schwarzy. Misschien mij iets meer.

Daar kwam de bus. In het leven heb ik één ding ontdekt: dat bussen altijd komen als je net een sigaret hebt opgestoken.

Ik maakte een absurde omweg en moest drie verschillende bussen nemen om thuis te komen, terwijl ik het normaal met één af kan. Alles om die lui van mijn school maar te ontlopen. Al werd de situatie er niet veel beter op: mijn uiterlijk trok behoorlijk wat aandacht. Maar die mensen kende ik niet en zij hadden me niet zien liggen op het schoolplein, terwijl ik in elkaar werd getrapt door dat beest.

Ik woonde in een klein huis met twee verdiepingen dat van de ouders van mijn vader was geweest. Het was het lelijkste huis van de buurt, misschien wel het lelijkste huis van het dorp. Afgebladderde gele buitenmuren, horren met gaatjes voor de ramen, en de balustrade van het balkon op de eerste verdieping, was volkomen verroest. Als je ertegenaan leunde, kon je je kleren daarna beter in een doos gooien en opsturen naar het Rode Kruis. Als ze het al wilde hebben. Het gras rond ons paleisje was hoog, één grote wildernis, behalve op de plek waar mijn vaders hangmat hing.

Hij ging daar vaak languit in liggen, met een verpakking van acht blikjes bier binnen handbereik, die hij binnen twee, drie uur achterover klokte. Hij was een soort alcoholist, of in elk geval behoorlijk op weg het te worden. Hij werkte onregelmatig als metselaar, laten we zeggen drie dagen per week, als hij werd gebeld vanaf de verschillende bouwplaatsen. Zonder ongevallendeckking, ziekenfonds en al het andere. Hij ontving een werkloosheidsuitkering, een miezerig bedrag. Verder deed hij nog wat andere klusjes, zoals om vier uur 's ochtends dozen met fruit uitladen op markten, of winkelwagentjes op hun plek zetten in de supermarkt waar zijn broer, mijn oom Cosimo, werkte als onderhoudsmonteur.

Twee jaar eerder was mijn moeder ervandoor gegaan met een pompbediende, een vent die dertien jaar jonger was dan zij. Voor mijn zus Francesca was dat een harde klap geweest. Zo hard dat ze daarna het huis haast niet meer

uit wilde, behalve voor speciale gelegenheden, zoals Kerstmis en Pasen en bepaalde zondagen, als ze naar de kerk ging om te bidden tot Christus of wie dan ook om de geest van haar moeder te redden. Het was een zielige vertoning. Francesca die vol aandacht en berouw bad tot Jezus om genade voor onze moeder, en onze moeder die zich onder-tussen liet volpompen door haar jonge geliefde. Een goed verhaal voor een pulpfilm, ook al was het toen nog niet de tijd van de pulpfilms.

Ik stapte het huis binnen, gooide mijn rugzak af en trof mijn vader aan, steunend op de leuning van een stoel, met de peinzende blik van iemand die iets moet doen en zich niet precies meer herinnert wat.

Hij was in de veertig en behoorlijk slonzig, maar hij had een eigen stijl. Hoewel hij bijna alcoholist was en een groot deel van zijn bestaan in zijn hangmat sleet, zat er geen grammetje vet aan zijn lijf, was hij redelijk gespierd en had hij hersens. In de zin dat hij, logisch of niet, nog nadacht. Hij had er flink van langs gehad in zijn leven, dat is waar, maar hij was taaier dan je zou verwachten.

Toen hij mij opmerkte, fronste hij zijn wenkbrauwen. 'Wat heb je uitgehaald?' vroeg hij met zijn hese stem die hij nooit verhief, zelfs niet als hij dronken was.

'Ik heb een kleine discussie gehad op het schoolplein.' Ik zei het op een neutrale toon, alsof mijn gescheurde shirt, mijn vuile spijkerbroek, de schaaftwonden en de builen een logisch resultaat waren van een meningsverschil, misschien wel – weet ik veel – over een opmerking van Darwin over het uitsterven van de brontosaurusen.

'Je hebt een pak slaag gehad,' concludeerde hij.

'Uhm, ja. Maar het was minder heftig dan het lijkt.'

'Maar je hebt wel gevochten.'

'Verdomme, ja,' barstte ik uit. 'Zie je dat dan niet?'

Hij bekeek me een ogenblik lang, twijfelend of hij het

karweitje van Schwarzzy zou afmaken, of me zou sommeren op te donderen. Toen zei hij: 'Je bent een zestienjarige met veel problemen, weet je dat? Een beetje discipline, dat heb je nodig.'

Uit zijn mond! Ik zuchtte ostentatief, uitgeput.

'Zoals bij het vreemdelingenlegioen gaan? Of boeddhist worden? Wat voor soort discipline, Baas?' Ik noemde hem altijd Baas. Daar was hij aan gewend.

'Nee,' lachte hij. Als hij op die manier lachte, zat ik diep in de nesten. 'Zoals onmiddellijk het gras maaien.'

'Shit!' riep ik uit. 'Het gras maaien! Een straf uit een Amerikaanse tv-serie, Baas! Net als zonder eten naar bed gaan. Kom op, zeg. Laat toch zitten die onzin.'

Hij richtte zijn ogen op de mijne. Ik had het gevoel dat er spelden in mijn hoofd prikten. Heel langzaam trok hij zijn riem uit zijn broek. Er zat een tamelijk zware ovalen metalen gesp aan, met daarop een afbeelding van een indianenopperhoofd dat, aan zijn uitdrukking te zien, zijn volk oproep de aanval in te zetten. Hij zei: 'Of heb je misschien liever wat ouderwetse Navajo-discipline, dan?'

'Nou,' zei ik, 'zoiets laags had ik niet van jou verwacht. Je bent mijn vader, verdomme. Kijk eens hoe ze me hebben toegetakeld.'

Hij legde zijn riem op de tafel. 'Of,' ging hij verder, 'je zou van school kunnen gaan, waar je toch niet al te veel lof oogst, noch met de boeken noch op het plein, zo lijkt het, en elke morgen heel vroeg opstaan en aan het werk gaan op de markt. Ik ken een visboer die toevallig net een hulpje nodig heeft. Wat een ervaring voor jou, tien uur per dag ingewanden uit forellen halen, ook op zaterdag en zondag!'

'Waar is de grasmaaier, Baas?'

Twintig minuten later liep ik heen en weer over het gazon met de meest gammele maaier uit de geschiedenis. Ik ging

het gras te lijf met de gedrevenheid van iemand die zich zo snel mogelijk uit een situatie van totale gekte wilde bevrijden. Eerst koos ik de makkelijkste stukjes, waar je goed kon lopen.

Het paadje naar ons huis was haast verdwenen. Er was alleen maar dat vervloekte gras en geen spoor van bestrating. Toen kwam ik bij het gedeelte langs de buitenmuur, en daar begon ik te vloeken en te zweten zoals nooit tevoren. Het leek wel een savanne. Het zou me niet verbaasd hebben als er een razend tijgerjong onder het gebladerte tevoorschijn was gekomen. Maar er waren geen tijgers. Het was een godvergeten stuk grond. Zelfs de katten van de burens kwamen er niet pissen. De maaier, dat rotting, bleef elke halve meter steken. Mijn vader lag gestrekt in de hangmat, aan de andere kant van het gazon. Hij zoop en keek naar mij. Af en toe keek ik ook naar hem.

‘Mooi, het leven!’ riep ik hem toe.

‘Doorwerken, bokser!’

Wat een klootzak. Ik vond drie bierblikjes die – geen idee hoe – naast de muur terecht waren gekomen. Normaal gesproken stapelde hij ze op in de buurt van zijn legerstede. Ik smiet ze een voor een tegen de hangmat aan. ‘En deze dan?’ schreeuwde ik. Hij liet zijn ene arm omlaag glijden en pakte er een op. Hij bekeek het aandachtig. ‘Je hebt een museumstuk gevonden,’ antwoordde hij. ‘De houdbaarheidsdatum is van ongeveer twee jaar geleden.’

‘Min of meer de periode waarin je gestopt bent dit rotgras te maaien, neem ik aan.’

‘Wat?’

‘Niets.’

Ik hoorde een stem vanuit de hoogte. ‘Hé!’ Er verscheen een hoofd boven een vensterbank. Het was mijn zus Francesca; bleek, haar haar los en verward voor haar gezicht. Ze zag er niet uit. Ze leek wel een spook, zo’n gekkin die op-

gesloten zit in een geheime kamer van een kasteel in een griezelboek. 'Sorry, maar wat ben je aan het doen?' vroeg ze.

Ik wees op de grasmaaier die vastgelopen was. 'Ik zit te kaarten, zie je dat niet?'

'Waarom maai je het gras?'

'Waarom stort je jezelf niet uit het raam?'

'Laat je zus met rust,' gebod mijn vader. 'Ga aan het werk.' En hij klopte veelbetekenend op zijn gesp.

Ik probeerde de grasmaaier weer aan de praat te krijgen.

'Hoi pap,' zei Francesca.

'Dag schat.'

'Heb je al gegeten? Wil je dat ik iets voor je klaarmaak?' De heilige Francesca van het Nisgraf. Jeezus.

'Nee, dank je.'

'Ik heb honger,' zei ik.

'Aan het werk, heb ik je gezegd!' In een ongelofelijke teug klokte hij nog een blikje achterover.

'Niet te veel drinken, pap,' waarschuwde de Heilige hem zorgzaam. En tegen mij: 'Ga door met maaien, jij.'

'Hou op,' zei ik, 'of ik kom naar boven met dit apparaat om je baard en je haren bij te punten.'

Haar hoofd verdween naar binnen. En de rotmaaier deed het weer. Terwijl ik over de savanne trok, bedacht ik dat er geen rechtvaardigheid was op deze wereld. In elkaar geslagen door een imbeciele *Terminator*-fan, vernederd vanwege een hoer, bedreigd door een alcoholistische vader die liever lui was dan moe, broer van een geschifte slotzuster, zoon van een moeder die ervandoor was met een jonge pompbediende, potentiële visuitbener, bovendien moe, smerig en beurs. Nee, er was geen rechtvaardigheid. Het ging de verkeerde kant op met mijn leven.

Ik zei het hardop: 'Het gaat de verkeerde kant op met mijn leven!'

Mijn vader barstte in lachen uit, schommelend en drinkend.

Ik deed er zo'n vier uur over voordat ik, vloekend en hijgend, bij het gedeelte met de hangmat was, het laatste stuk. 'Ontbossing nadert voltooiing,' zei ik. 'Maar irritatiegrens ruim gepasseerd.'

Mijn vader, een beetje onzeker op zijn benen – de blikjes bier waren al een tijdje op en hij was bijna in slaap gevallen – klom uit de hangmat en keek om zich heen. Overal lagen kleine, ongelijke hoopjes gemaaid gras. 'Wat een waardeloos werk,' zei hij met onvaste stem.

'Ik heb er wel mijn ziel en zaligheid in gelegd, Baas.'

Hij pakte de maaier uit mijn hand. 'Weg jij, ik maak het wel af. En ga je wassen. En laat je de volgende keer niet zo in elkaar stompen, sukkel.'

Voordat ik het huis weer binnenstapte, stond hij al gebogen over de grasmaaier, het ding met armen en benen langs de buitenmuur duwend. Ik zag onmiddellijk dat hij veel sneller was dan ik. Dat deprimeerde me behoorlijk.

Tot laat in de avond was hij in de weer om al het gras op één hoop te harken, en hij weigerde te eten ondanks de protesten van Francesca. Ik bracht hem een paar biertjes die hij zonder iets te zeggen aanpakte, zijn armen gespierd en bezweet, zijn handen knoestig, een grijze haarlok tegen zijn voorhoofd geplakt.

Later, terwijl mijn zus tv zat te kijken, keek ik naar hem uit het raam. Af en toe stopte hij met harken en draaide zich zonder duidelijke reden om in de richting van de nog bleke maan die voor een kwart te zien was, waarbij hij zijn hoofd eerst naar de ene en vervolgens naar de andere kant boog, alsof hij probeerde scherp te stellen op een of ander vreemd detail.

Ik sliep onrustig en toen ik 's ochtends wakker werd deed mijn hele lijf pijn. Alsof elke spier en elk gewricht met grote zuigers bewerkt werden.

Ik hees me overeind. Ik keek naar het flauwe licht dat naar binnen viel door de hor die voor het raam hing. Kut. Ik zocht naar de sigaretten op het nachtkastje en stak er een op. De gedachte dat ik over een uur op school moest verschijnen was ondraaglijk.

Als de vechtpartij met Schwarzzy, laten we zeggen, gelijk was geëindigd, had ik het niet erg gevonden om in deze erbarmelijke lichamelijke toestand de klas binnen te stappen. Maar ik was in elkaar geslagen, en het gevoel van vernedering was, opgeteld bij de lichamelijke pijn, ondraaglijk voor een zestienjarige.

Toen ik de sigaret had uitgemaakt, bleef ik een tijdje zitten luisteren naar het kloppen van mijn hart. Ik maakte een prachtig spijbelplan. Ik kon de handtekening van mijn vader vervalsen in het absentenboekje. En daarna van huis vertrekken en zomaar ergens heen gaan...

Maar één dag was niet genoeg. Twee ook niet. Drie ook niet. Misschien was zelfs een maand niet genoeg. Het verhaal over mijn afslachting zou tot aan het graf aan me blijven kleven. Sterker nog, het zou voortleven na mijn dood en hoongelach blijven wekken bij de zonen van de zonen van de lui die aanwezig waren bij de afranseling. Het zou worden overgedragen van generatie op generatie, zoals een aftelversje, of een ander onvergankelijk en roestvrij lulverhaal. 'Weet je, mijn jongen,' zou een willekeurig iemand op een dag tegen zijn deugniet van een zoon zeggen. 'Mijn opa vertelde aan mijn vader eens het verhaal over een vechtpartij die plaats had gevonden op het plein achter zijn school, en nu vertel ik het aan jou opdat jij het op een dag aan jouw kinderen kunt vertellen, die op hun beurt...' Et cetera. Voor eeuwig voor lul gezet. *In saecula saeculorum*. Amen.

Ik ging naar de plee. Toen kleepte ik me aan. Ik liep naar beneden. Ik had geen honger. Ik had een knoop in mijn maag van de spanning en de pijn.

Ik vond een briefje van de Baas. Hij was ergens gaan werken, hij legde niet uit waar. Ik pakte mijn rugzak. Ik liep weer terug naar boven. Ik klopte aan bij de kamer van mijn zus. Ze gaf geen antwoord, maar ik deed de deur toch een paar centimeter open. De stank van wierook drong mijn neus binnen. Kut, was het echt mogelijk dat ze zo erg was doorgedraaid?

'De Baas is gaan werken,' zei ik zonder dat het me kon schelen of ze wakker was of niet. 'En ik ga nu weg. Dus je bent alleen.' Ik wachtte eventjes. Toen hoorde ik gefrommel. 'Heb je het begrepen, plompe non? Je bent alleen.'

Met slaperige stem antwoordde ze vanuit het donker: 'We zijn allemaal alleen.'

'Rot toch op.' Ik trok de deur met een klap dicht.

Ik schoof met snelle bewegingen het schoolplein op en probeerde zo veel mogelijk naar de grond te kijken. Er stond een massa mensen die schreeuwden, praatten, duwden, lachten en flirtten, en ik hoopte ongemerkt voorbij te kunnen lopen. Ik ging in een stil hoekje staan. Ik stak een sigaret op.

De klik van mijn aansteker leek over het plein te galmen.

De meeste leerlingen staakten abrupt hun bezigheden en draaiden zich in mijn richting. Geweldig. Met moeite inhaleerde ik de rook.

Maar ik merkte dat ik er klaar voor was. Sterkte, rotzakken, dacht ik. Ik ben hier om jullie te vermaken. Goed. Laat het feest maar beginnen. Laat maar beginnen. Het feest.

Er kwam niets.

Alleen die blikken en toen een gegons dat van mond tot mond ging, bijna erger dan een bulderend hoongelach aan mijn adres. Ik werd zenuwachtig.

‘Wat nou?’ schreeuwde ik. ‘Wat staan jullie nou allemaal te kijken?!’

En toen gebeurde er iets vreemds: ze sloegen hun blik neer en gingen verder met hun bezigheden, maar op een werktuigelijke manier, zoals een kudde schapen na het geschreeuw en de stokslagen van de herder.

Ik begreep het niet.

Na een tijdje kwamen drie van mijn klasgenoten naar me toe. Met gebogen hoofd zei een van hen: ‘Hij ligt wel in het ziekenhuis, hoor!’

‘Wie?’

‘Schwarzzy. Een paar uur nadat jullie hadden gevochten, is hij flauwgevallen. Ze hebben hem naar de Eerste Hulp gebracht. Hersenletsel!’

Jééézus!

Tja, hoe had ik eraan kunnen twijfelen? Nu ik er nog eens goed over nadacht, had ik hem inderdaad afgemaakt. Die ritmische rechtse van mij was fenomenaal. Videotheekniveau. Bam! Bam! Ba-Bam! Ik was geweldig. Statisch in mijn verdediging misschien, maar meedogenloos in mijn aanval. Een krachtige arm, die op dat rothoofd van hem neerkwam als een honkbalknuppel. Tien keer, misschien wel honderd, ik herinner me het niet meer zo goed. Ik had hem geraakt met de kracht van een mammoet en de nauwkeurigheid van een chirurg. Ik had het perfect gedaan. Oscar Moya! Wat een groot bokser was dat! Hoeveel had hij mij wel niet geleerd. Hoeveel geheimen had ik hem ontfutseld, zonder het zelf door te hebben, terwijl ik naar hem keek op tv. Hij en ik leken heel veel op elkaar. Zeker. Hetzelfde killersinstinct achter een onbewogen, alledaags gezicht. En tegen het eind was ik alleen maar op de grond gevallen om die arme Schwarzzy op adem te laten komen. Ik vernederde hem te erg. Nu ik er goed over nadacht, wilde ik zelf ge-

woon even gaan liggen, omdat ik al doorhad welke schade ik had aangericht. Ik had toegelaten dat hij mij die twee of drie schopjes gaf, omdat ik hem zielig vond. Ergens voelde ik toch al aan dat de vent volkomen gaar was. Ik zou zonder twijfel binnen een paar tellen overeind zijn gekomen en hem hebben afgemaakt. Zeker. Alleen had die lafaard zich weg laten sleuren. Het was meer dan waarschijnlijk dat zijn maten hadden ingezien hoe rampzalig de situatie was – zijn verdwaasde, verslagen blik verried het hersenletsel al – en hem uit mijn handen hadden getrokken. Het was grootmoedig geweest van mij dat ik hem niet opnieuw te lijf wilde gaan. Oscar stortte zich nooit op wankelende tegenstanders. Hij was het die me had geleerd dat het belangrijk is de tegenstander te buigen om hem vervolgens te laten gaan, zonder te veel geweld te gebruiken. En gelukkig maar dat ik me aan die basisregel had gehouden. Anders had ik iemand als Schwarzzy ook nog kunnen vermoorden.

Toen de bel ging liep ik met brutale passen de school in, daarbij opzettelijk tegen zo veel mogelijk mensen aan botsend. Die draaiden zich kwaad om, maar herkenden mij direct als ‘The Killer’ en zeiden sorry. Daarna liepen ze verder. Ik was volkomen opgefokt.

Voordat ik mijn lokaal binnenging kwam ik Elena tegen. Ze liep te praten met een paar van haar vriendinnetjes, toen ze me zag. Ze stopte halverwege een zin, sperde haar ogen wijd open en toen gebeurde er iets prachtigs: ze liet haar boeken uit haar handen vallen. Ik bukte snel om ze te pakken. Ik gaf ze haar terug met een sardonische lach om mijn mond, mijn ene wenkbrauw opgetrokken.

‘Dank je,’ fluisterde ze. ‘Hoe... hoe gaat het?’

‘Nou,’ zei ik, ‘beter dan met sommige anderen.’ Toen voegde ik er op serieuze toon, haast ontdaan aan toe: ‘Ik maak me zorgen om de toestand van Schwarzzy. Ik heb vast

een beetje overdreven met deze hier' En ik gaf een denkbeeldige stoot die de lucht tussen haar en mij doorkliefde, om vervolgens mijn vuist voorzichtig op haar schouder te laten vallen. 'Snap je?'

Zij en haar vriendinnen riepen uit: 'O!' Toen zei een van hen: 'Maar waarom hebben jullie nu eigenlijk gevochten?'

Ik trok mijn schouders op, verveeld. 'Vanwege een of ander hoertje, weet je, zo gaat dat soms.'

Ze lachten allemaal, behalve Elena.

Ik liet hen staan en liep de klas in. Iedereen ging opzij om mij te laten passeren.

Er hing veel spanning in de lucht tussen mij en mijn klasgenoten. Alleen bij de gedachte mij aan te raken kregen ze waarschijnlijk al een schok. Ik ging luidruchtig aan een tafeltje achterin zitten, in m'n eentje, als altijd. Ik keek een beetje om me heen. Niemand had het lef mijn blik te beantwoorden. Ik was alleen, als een god, een gevaarlijke en mysterieuze god, die zijn pijlen kon afvuren op de gewone stervelingen, die mij zelfs in mijn meest banale grillen gehoorzaamden. En ook mooi als Eros, krachtig en dodelijk als Mars. De jongens waren jaloers en bang. De meisjes begeerden me, wilden dat ik mijn marmeren lans in hun vochtige schoot plantte, op en neer, ik in hen, wilde en onvermoeibare minnaar, die hun geen rust gunde. Dat alles dankzij dat lulletje van een Schwarzy.

De lerares wiskunde kwam binnen. Een mooie vrouw van rond de veertig. Volle lippen. Nog voordat ze ging zitten, zocht ze mij met haar blik en vond me. Ze bekeek me eventjes. Ik begreep dat ik haar had kunnen pakken, als ik het had gewild. Ik boven op haar, terwijl ik duwde met mijn bekken en haar lippen tot bloedens toe beet, en met mijn tong langs haar...

'Ga onmiddellijk naar boven, naar de directeur,' zei ze tegen mij.